

acceptere kendsgerninger om den herskende grundstofmangel i føden. Dog undtagelsesvis, når det var lægen selv eller familien, der led af mineralmangelen.

For at bevise et stofs virkning har man 2 veje at gå:

1) Den officielt anerkendte kliniske prøve med sammenlignende resultater fra 2 hold, hvoraf det ene får medikamentet, og det andet får et præparat, der ligner det til fuldkommenhed, men som efter lægernes mening ikke indeholder virksomme stoffer. Dette sidste hold er det såkaldte placebohold, der tror, det bliver behandlet, men faktisk bliver bedraget.

Ved gennemførelse af placeboforsøg med mineraltabletter er det snarere lægerne, der bedrager sig selv, idet analyser af forskellige placebo-tabletter viser et stort indhold af mineraler. Derfor er det ikke så mærkværdigt, at mange på placeboholdene opnår en uforståelig bedring. (Man siger fra 30 til 50 pct.).

Den førstnævnte forsøgsmetode er da faktisk uanvendelig overfor mineraltabletterne, så skønt denne metode hører til lægernes hidtil højest ansete videnskabelige forsøgs-virksomhed, er den vanskelig at acceptere.

2) Man kan også give præparatet til et meget stort antal patienter, f. eks. tusindvis, hvad der netop er sket med mineralblandingerne, jeg arbejder med.

Hvis en antagelig stor procentdel af patienterne viser tydelig bedring, er dermed beviset for midlets virkning ført.

Idet en Gallupundersøgelse fra september 1973 har fastslået, at 76 pct. af befolkningen havde hørt om minalka, og 45 pct. kendte om tilfælde, hvor det havde hjulpet, kan der i dette spørgsmål næppe opnås et bedre bevis for mineralernes betydning som et kosttilskud, også for mennesker.

På afgørende punkter bør den nye læge-lov formuleres ud fra de kendsgerninger om befolkningens tilfredshed med resultater, der af mange opnås ved at anvende uortodokse metoder for at få lov til at leve med et bedre helbred.

Det bør ikke længere kunne forekomme, at lægerne, ved udokumenterede påstande, forhindrer eller skræmmer folk fra at anvende de metoder, som tit er overlegne frem for de normalt anvendte. Det bør være befolkningens ret at blive realistisk orienteret

om alle muligheder for at have det så godt som muligt.

Dette bør særligt være gældende med hensyn til de sygdomme, som lægerne kalder kroniske og derved erkender, at de faktisk ikke kan helbredes, men oftest kun lindres.

Den stadigt fremsatte floskel, at ingen må forhindre en patient i at komme til den rette behandling i rette tid, bør der nok ses meget alvorligt på.

En nidkær sundhedsstyrelse forsøger, med alle midler, at slå ned på en ikke-læge, hvis denne giver et råd til en patient, som kan påvirke denne patient til ikke at søge lægehjælp, selv om den uortodokse behandling ville være bedre. Desværre for patienterne sker det gang på gang, at læger forhindrer patienter i at komme til den rette behandling i rette tid, men det skrives der aldrig ind imod, bortset fra en enkelt gang, hvis der sker en fejloperation.

Hvem siger noget til, at lægerne giver en migrænepatient masser af gynergen, når det var vigtigere at undersøge, hvilken kost patienten kan tåle, og hvilke stoffer der eventuelt mangler i den kost, patienten får.

Hvem siger noget til, at der gives smertestillende piller til folk, der har ondt i ryggen, hvis rygsmerterne faktisk stammer fra forkert behandling af fødderne.

Hvem siger noget til, at der opereres unødvendigt, når lidelsen i mange tilfælde kunne hæves ved at tilføre manglende grundstoffer på den rigtige måde.

Såfremt der kunne opnås et loyalt samarbejde mellem dem, der anvender traditionelle, og dem, der anbefaler utraditionelle metoder, ville der indenfor meget store sygdomsområder, der nu plager en betydelig del af befolkningen, kunne opnås hurtige fremskridt.

Da lægerne reelt giver op over for bl. a. de såkaldte kroniske lidelser, synes det utæleligt, at samfundet vil finde sig i, at lægeforening, sundhedsstyrelse og visse embedsmænd vedblivende kan forhindre, at opnåelige fremskridt bliver almindelig tilgængelige, samt at befolkningen må modtage oplysning om disse muligheder.

Hvis loven ændres således, at alle kræfter herefter opnår gode samarbejds muligheder, er der næppe nogen tvivl om, at mange mennesker, der nu lider af en eller flere af nedennævnte sygdomme kan hjælpes bedre,